Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf

(s.v. 10 decembrie / s.n. 23 decembrie)

Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf (s.v. 10 decembrie / s.n. 23 decembrie):

https://www.academia.edu/44756426/Sfin%C8%9Bii_mucenici_Mina_Ermoghen_%C8%99i_Evgraf_10_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-mina-ermoghen-si-evgraf

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-mina-ermoghen-si-evgraf

***

Materiale despre Sfinții mucenici Mina, Ermoghen și Evgraf:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Mina,-Ermoghen-%C8%99i-Evgraf-(10-dec-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Mina%2C+Ermoghen+%C8%99i+Evgraf

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mina%2C+Ermoghen+%C8%99i+Evgraf

&&&

Troparul Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf, glasul al 8-lea: Cu înfrânarea omorând pornirile şi îndemnurile cele arzătoare ale patimilor, ucenicii lui Hristos au luat harul de a alunga urmările bolilor celor neputincioşi şi a face minuni, atât în viaţă, cât şi după moarte. Minune uimitoare cu adevărat! Că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Ţie, Singurului Dumnezeu şi Ziditorului.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Hristos Se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobiţi cu cununile măririi şi stând înaintea scaunului lui Dumnezeu şi umplându-vă de dumnezeiască Lumină, mucenicilor, izbăviţi de întunecimea patimilor pe cei ce săvârşesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră, cea de lumină purtătoare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind strălucirea dumnezeiască şi dorind după frumuseţea lui Dumnezeu, aţi lepădat desfătările vieţii şi toată stăpânirea cea strălucitoare şi prin moarte aţi aflat viaţa cea nesfârşită, mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înflăcărându-se de râvnă dumnezeiască au stins focul necredinţei în Dumnezeu şi s-au arătat întru credinţă sfeşnice strălucitoare, umplând pe toţi de lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu, Sfinţii mucenici Ermogen şi Mina, cei mari la suflet.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Roagă-te neîncetat, Fecioară fără de prihană, Domnului şi Stăpânului, pe care L-ai Întrupat din sângiuirile tale, unindu-Se cu noi, ca să se izbăvească robii tăi de sub stăpânirea patimilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului Celui Născut...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu raza cerească luminându-se sfinţii mucenici, au risipit întunericul înşelăciunii idoleşti şi ne-au strălucit lumină de tămăduiri, nouă celor ce cântăm Dumnezeului tuturor: Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând pătimirii Stăpânului, celui ce este Viu, minunate Mina, pielea de pe tălpi ţi s-a jupuit, dar ai zdrobit capul tiranului vrăjmaş, întărindu-ţi picioarele pe calea cea tare a muceniciei, prea viteazule mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tăindu-i-se mâinile, Sfântul Ermogen lăuda pe Mântuitorul făcând veşmântul preoţiei cu roşeala sângiuirilor cu adevărat mai strălucitor şi prin har arătându-se următor Celui ce a pătimit cu trupul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe tine singură, Hristos cel prea frumos, aflându-te prea frumoasă între femei, Fecioară, a ieşit purtător de Trup, din sânul tău, împodobind neamul nostru, cu dumnezeieşti frumuseţi. Pentru aceasta te cinstim pe tine.

Irmosul: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sământă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase din Fecioară ai odrăslit, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vestind Legile cele pline de lumină, ai răbdat nelegiuirea de a ţi se scoate ochii, Sfinte Mina, având ochii inimii tale căutând cu grijă către Lumina cea neapusă şi cântând cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-s-a limba ta, pe când ţi se tăia, prea înţelepte, ascuţită de focul Duhului; că vorbeai vestind minunile lui Dumnezeu şi ai schimbat necredinţa judecătorului tău în încredinţare plină de evlavie cu adevărat despre Ziditorul.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând cu multă tărie pătimirea, Sfântului Ermogen i se taie picioarele, călcând în picioare capul şarpelui şi pregătind cu cuget neabătut calea muceniciei, care duce către Viaţa strălucirii cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzindu-ţi sufletul nerănit, ţi Se arăta Hristos, vindecându-ţi rănile, Sfinte mucenice Mina şi poruncindu-ţi să rabzi cu bărbăţie; ca prin tine să se facă mântuire tuturor celor ce te vedeau, Cel ce este voitor de milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toiag din rădăcina lui Iesei, înflorind ai odrăslit pe Cel ce a sădit toată lumea, care a veştejit sadurile cunoştinţei celei neroditoare; şi ne-a sădit cu evlavie credinţa cea adevărată, prea curată Fecioară, prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu al păcii fiind, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru ce te tulburi în deşert? Strigau mucenicii împreună judecătorului cel fărădelege; căci lângă noi se găseşte, dându-ne putere, Cel ce este Singurul nebiruit întru tărie; pentru Acela suferim cu toată tăria chinurile.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fost-a pe neaşteptate minunata schimbare a mucenicului Ermogen către Domnul; că prin baia botezului s-a curăţat şi prin hotărârea cea dumnezeiască a primit lumina arhieriei, luminând cu învăţături pe cei ce sunt în noaptea celor cumplite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind gândul cel neiscusit al ritorilor, aţi fost pescuiţi cu mrejele necărturarilor, Duhul înţelepţindu-vă cu adevărat pe voi, mucenicilor; şi prin credinţă v-a făcut puternici întru tărie, împotriva furtunii chinurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai întrecând pe Sfinţii îngeri, Fecioară prea curată, ceea ce ai născut pe Îngerul de mare sfat, pe Dumnezeu Emmanuel, care cu pogorârea Sa a făcut pe cei pământeşti cereşti, pentru milostivirea Sa cea de netâlcuit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăveşti pe Iona din fiară, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, Atotputernice; iar trupurile mucenicilor, aruncate în mare, le îndreptezi către limanul cel liniştit al îngropării, unde este dumnezeiasca Ta voire, spre paza noastră, a credincioşilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupurile voastre, nebiruiţilor mucenici, adâncimea mării le-a dat uscatului nevătămate, mergând înaintea voastră Îngeri cereşti, fericiţilor şi arătându-ne tuturor aşezarea voastră, care este izvor de tămăduiri şi izbăvire de patimile sufleteşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cetele cele înţelegătoare s-au mirat de răbdarea voastră; cum aţi biruit cu trupul pe balaurul cel fără de trup, mucenicilor şi v-aţi încununat cu cununile biruinţei, stând înaintea scaunului lui Dumnezeu şi luminându-vă cu dumnezeieştile străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încetat-a prin tine, Fecioară, moartea; că ai născut pe Viaţa Hristos, care dăruieşte nemurire şi dumnezeiască izbăvire celor ce cred în El cu tărie. Pe Acela roagă-L, Preasfântă, să izbăvească pe robii tăi de toate greşelile.

Irmosul: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit păzind-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune o a păzit nevătămată pe ceea ce L-a născut.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca nişte stele strălucitoare aţi împuţinat în chip desăvârşit noaptea credinţei în idoli şi aţi luminat inimile credincioşilor cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu şi i-aţi arătat vase cinstite ale Duhului. Pentru aceasta lăudăm sfântă pomenirea voastră, mucenicilor prea măriţi.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Încingându-te dumnezeieşte cu marele şi cinstitul Nume al lui Hristos, ca şi cu o armă, ai ruşinat pe vrăjmaşul şi ai primit cununa biruinţei. Ci, mărite mucenice Mina, nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci în mijlocul văpăii stând, au strigat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Acolo unde se aude lămurit glasul şi răsunetul celor ce prăznuiesc cu suflet bucuros v-aţi sălăşluit, nevoitorilor şi plini de veselie, cântaţi: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dulce îmi este mie moartea de care mor, striga mucenicul Ermogen: Viaţa mea este Hristos, iar moartea îmi este un câştig nespus; să mi se taie deci mădularele, mie celui ce cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget hotărât te-ai scris în cartea celor vii, înţelepte Evgraf! Că tăindu-ţi-se capul, te-ai urcat în sângele tău ca într-un car şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul cel ce S-a Întrupat, a ieşit din tine, Fecioară, nearzându-ţi pântecele şi nici mişcându-ţi semnele fecioriei, dându-ne nestricăciune şi viaţă, nouă, celor ce cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cei răcorit...

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Se aruncă la picioarele tale cel înfumurat, fiind călcat în picioare de tine, Sfinte Mina, de Dumnezeu înţelepţite; că scoţându-ţi ochii şi tăindu-ţi limba nu ţi-ai mişcat cugetul de la starea cea mai bună. Pentru aceasta cu veselie ai strigat: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Ermoghen, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când judecătorul cel nebun, cu hotărâre plină de cruzime ţi-a smuls mâinile şi picioarele, atunci, dorind răsplătirile, mucenice Ermogen, cântai lui Hristos, bucurându-te: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Laud, Sfinte Mina, dumnezeiştile tale lupte; cinstesc nevoinţele mucenicului Ermogen; mă închin moaştelor voastre; cânt chinurile, legăturile, prigonirile şi moartea,

prin care v-aţi înălţat către Viaţă, strigând: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Năstrapă, păstrătoare de mana Dumnezeirii te cunoaştem pe tine, Fecioară; chivot, masă, sfeşnic şi scaun al lui Dumnezeu, palat şi pod care duce la dumnezeiasca Viaţă pe cei ce cântă: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată praznicul cel luminat al mucenicilor celor asemenea cu lumina, a strălucit tuturor, luminând marginile lumii şi împrăştiind orbirea sufletelor. Să ne apropiem de el cu osârdie, ca să scoatem sfinţenie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce aţi câştigat mărirea bunătăţilor cereşti de care v-aţi învrednicit, rugaţi-vă ca pe aceasta să o dobândească şi cei ce cinstesc cu credinţă luminata voastră pomenire, ca unii ce staţi totdeauna înaintea lui Dumnezeu, rugă-mu-vă, Sfinţilor mari mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul şi sufletul vi le-aţi adus ca pe o jertfă fără de prihană Făcătorului tuturor; iar dându-vă jertfă de ardere de tot, prin focul chinurilor şi numărându-vă în cetele mucenicilor, v-aţi luminat cu Lumină prea curată, înţelepţilor de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiasca ceată a mucenicilor, Sfinţii Mina, Ermogen şi Evgraf, cei de Dumnezeu înţelepţiţi, înălţatu-s-au sălăşluind în Locaşurile cele luminoase; şi stau înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Duhului, îndulcindu-se în chip lămurit de îndumnezeire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Firea noastră cea lepădată a văzut Lumina de fulger a naşterii tale, Ceea ce eşti fără de prihană şi s-a izbăvit de noaptea necunoştinţei şi de patimile tulburării celei întunecoase. Pentru aceasta ca pe o pricină a mântuirii noastre o cinstim.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei prea curate l-a arătat rugul cel ce ardea fără să fie mistuit. Şi acum te rugăm să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sfinţii mucenici Mina, Ermogen şi măritul Evgraf, lepădând slava lumească, s-au însufleţit de slava dumnezeiască şi cu hotărâre plină de râvnă au răbdat mulţimea chinurilor celor cumplite, necruţându-şi trupul. Pentru aceasta, către sfârşit, fiind aruncaţi în adâncurile mării, s-au îndreptat către Limanul cel Ceresc. Cărora cu credinţă să strigăm: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Sfântul Mina cel minunat, mucenicul Ermogen cel lăudat, doimea întru tot cinstită a Sfintei Treimi, au călcat cu bărbăţie trufia închinătorilor la idoli şi săvârşind prea sfinţita călătorie, au primit din cer cununile de biruinţă, cu puterea Duhului.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Încăput-ai în pântecele tău, prin Dumnezeiescul Duh, pe Făcătorul tuturor şi Dumnezeul tău şi Ziditorul, ceea ce eşti fără de prihană, prea curată şi L-ai născut fără de stricăciune. Pe Acela slăvindu-L, te lăudăm pe tine, Fecioară, ca pe cămara Împăratului Slavei şi ca pe o răscumpărare a lumii.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Şi prin inima ta cea prea curată şi cu totul nevinovată, Fecioară, a trecut cu adevărat sabia când ai văzut pe Fiul tău ridicat pe Cruce, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, binecuvântată Marie, acoperământul păcătoşilor, zidul de apărare şi întărirea lumii.

***

După împăraţii Diocleţian şi Maximian, care, neputând a birui puterea lui Hristos ce se săvârşea întru sfinţii săi mucenici şi mărturisitori, nici a pierde de pe pământ sfânta credinţă, pentru care lucru foarte mult se osteneau vărsând fără cruţare sângele creştinesc, de bunăvoie şi din multa sa asprime, lăsându-şi sceptrul, au luat după dânşii împărăţia: Maxenţie în Roma, Constantin - care, după aceea, a crezut în Hristos şi toată lumea a luminat-o - în Portugalia, iar Maximin la răsărit. Dar nu înceta a se face prigoană asupra creştinilor, mai ales la Răsărit, unde pământul şi marea ca şi cum se mişca şi se tulbura, ridicându-se asupra Bisericii lui Hristos ce se înmulţea, şi cu cât se înmulţea, cu atât mai mult înflorea ca crinul în spini, roşită fiind de sângele cel mucenicesc.

Păgânul împărat Maximin, fiind prea râvnitor părinteştii sale credinţe, cea cu mulţi dumnezei, era mai urâtor şi mare prigonitor al dreptei credinţe creştineşti. Acestuia i s-a vestit cum că toată Alexandria, care este cetate prea slăvită în Egipt, s-a

tulburat, înmulţindu-se acolo creştinii foarte mult şi făcându-se tulburare între creştini şi păgâni.

Iar el, neputând merge acolo singur, pentru că avea nevoie a zăbovi în Vizantia, ***a trimis pe unul din dregătorii săi, bărbat cu bună pricepere, iscusit în înţelepciunea elinească şi ritor bun, cu numele Mina, de neam atenian.*** Acestuia i-a încredinţat să astâmpere tulburarea poporului ce se făcuse în cetate şi pe cele răzvrătite să le îndrepteze şi să izgonească creştinătatea din cetate. Apoi credinţa cea părintească, adică păgânătatea lor, să o întărească şi pe cei ce au căzut dintr-însa, adică pe cei ce s-au întors de la păgânătate către Hristos, iarăşi să-i întoarcă spre dânsa.

Mina se arătă pe dinafară că ţine de credinţa împăratului şi ca şi cum s-ar fi învoit împreună cu cele păgâneşti; dar dinăuntru era creştin adevărat şi păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. El a tăinuit până la o vreme credinţa lui cea dreaptă, aşteptând chemarea cea dumnezeiască pentru nevoinţa şi cununa muceniciei.

Deci, primind poruncă de la împărat, a ajuns degrabă în Alexandria şi acolo, fără de osteneală a alinat tulburarea, cu înţelepte sfaturi împăcând amândouă părţile, adică creştinii şi păgânii, poruncind ca fără de opreală să-şi ţină fiecare credinţa sa. Apoi pe toate cele stricate din aşezămintele cetăţii şi cărora le trebuia rânduială, îndreptându-le bine, a vestit prin scrisoare împăratului.

După aceea, a gândit să-şi mărturisească credinţa sa în Hristos, pe care o ascundea şi s-o aducă întru arătare tuturor, ca să se facă şi altora chip de dreaptă credinţă şi pricinuitor de mântuire, adică să iasă la nevoinţa mucenicească. ***Căci zicea întru sine: "Dacă într-altă vreme voi vrea să mă dau spre munci, apoi numai eu singur mă voi încununa, iar acum pot şi pe alţii să-i duc către încununare".***

Deci, a început la arătare a lăuda numele lui Iisus Hristos şi a învăţa sfânta credinţă, încredinţând nu numai cu cuvintele pe cei necredincioşi, ci şi cu lucrurile; căci i se dăduse lui darul dintru înălţime a vindeca neputinţele, prin chemarea numelui lui Hristos şi prin semnul Sfintei Cruci.

Astfel odinioară, mergând prin mijlocul cetăţii şi poporul urmându-l, s-a întâmplat de a văzut pe cale mulţime de şchiopi, orbi, muţi, surzi şi îndrăciţi. Rugându-se lui Dumnezeu ca să arate puterea Sa prin mâinile lui, pentru încredinţarea poporului celui necredincios, a chemat numele lui Hristos. Apoi, şi-a pus mâinile sale peste cei bolnavi, făcând peste fiecare dintr-înşii semnul Sfintei Cruci, şi îndată s-a dăruit tuturor tămăduire: orbii au văzut, muţii au grăit, şchiopii au sărit ca cerbii şi

îndrăciţii au scăpat de duhurile cele necurate. Văzând aceasta, tot poporul s-a înspăimântat şi mulţi au crezut în Hristos, pe care Sfântul Mina, învăţându-i cu cuvinte, i-a unit cu creştinii.

Dar unii din cei împietriţi cu necredinţa şi orbiţi cu răutatea elinească, cărora le erau iubite praznicele cele diavoleşti şi-i cinsteau pe aceia cu îmbuibarea, cu beţia şi cu lucruri necurate, care nu iubeau viaţa creştinească cea cinstită şi înfrânată, fiind fii ai întunericului ce urau lumina, aceea, nerăbdând a vedea batjocorirea zeilor lor şi defăimarea praznicelor celor urâte, au trimis în taină la împărat, vestindu-i toate cele ce făcea Mina, că şi el crede în Galileanul Cel răstignit şi pe tot poporul Alexandriei l-a răzvrătit cu aceeaşi credinţă, iar acum a pustiit capiştele zeilor celor vechi.

Împăratul, auzind acestea, s-a umplut de mânie şi chemând pe dregătorii şi sfetnicii săi, se jeluia înaintea lor despre Mina, că a făcut cele potrivnice poruncii lui; că, în loc să piardă creştinătatea din Alexandria, el a înmulţit-o, iar pe poporul elin, cel deprins cu legile cele vechi părinteşti, l-a adus către credinţa cea nouă, creştinească.

Dregătorii au sfătuit ca să trimită acolo pe cineva, care ar putea să îndrepteze cele răzvrătite de Mina, iar pe acesta să-l sfătuiască sau să-l silească, ca iarăşi să se întoarcă la credinţa zeilor. Iar pentru acel lucru să aleagă pe unul mai cu trecere înaintea stăpânirii împărăteşti şi slujitor credincios, care să păzească toate poruncile lui şi să se sârguiască a le împlini întocmai. Căutând şi întrebând ei de unul ca acela, a fost plăcut tuturor eparhul cetăţii cu numele Ermoghen, bărbat vestit şi slăvit. Deci au voit să-l trimită pe acesta, ca unul ce putea să săvârşească toate cele poruncite lui de împărat.

Împăratul a trimis îndată pe Ermoghen în Alexandria, dându-i din Vizantia putere ostăşească să cheme pe Mina la judecată, iar cetatea sa o cureţe, precum socotea el, de rătăcirea creştinească.

Ermoghen era de neam tot atenian, născut şi crescut tot în păgânătatea idolească, dar cu obiceiul bun şi milostiv, deşi nu cunoştea pe Hristos, adevăratul Dumnezeu; însă cu faptele era ca un creştin, căci neavând lege, din fire făcea ale legii.

Mergând Ermoghen împreună cu ostaşii spre Egipt, într-o noapte a văzut în vis trei bărbaţi prea străluciţi, zicând către dânsul: "Să ştii, Ermoghene, că cel mai mic lucru bun nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. De aceea şi lucrurile tale, deşi nu sunt desăvârşit bune, însă Dumnezeu le primeşte şi calea ta, care era să fie spre pierderea multora, o va face ţie pricinuitoare slavei şi cinstei celei fără

de moarte. Deci nu uita cuvintele noastre, că pe această cale vei ajunge la Împăratul cel adevărat şi veşnic, iar noi vom trimite ţie un aşa om care te va face prieten al Împăratului celui binecuvântat şi vei lua de la El o cinste din acelea, pe care împăratul tău cel de acum nu poate să ţi-o dea ţie".

Deşteptându-se Ermoghen, se gândea cu spaimă şi cu mirare la cele văzute şi nu se pricepea ce o să se facă. Aştepta, deci, să dobândească o cinste mult mai mare, însă de la cei ce împărăţeau vremelnic pe pământ, iar nu de la Împăratul cel Preaînalt, pe care încă nu-L ştia, fiind neluminaţi ochii inimii lui. După acea îndelungată vreme a plutirii sale pe mare, a ajuns la ţărmul Alexandriei şi a intrat în cetate cu mare slavă, cu cântări de timpane, cu trâmbiţe, întâmpinat de tot poporul, cu cinste petrecându-l în palatul luminat.

Făcându-se seara şi tot poporul risipindu-se, fericitul Mina a venit către Ermoghen singur, vrând să vorbească împreună cu dânsul deosebi, despre unul Dumnezeu şi despre sfânta credinţă, ştiind că mai bine se ascultă vorba şi se primeşte sfatul mai la o parte, şi chiar de s-ar fi grăit ceva potrivnic, aceasta mai cu înlesnire se rabdă deosebi, decât înaintea adunării poporului.

Intrând la Ermoghen, a zis: "Slavă marelui Dumnezeu cu a Cărui purtare de grijă ai venit aici".

Iar Ermoghen auzind de unul Dumnezeu şi văzând că stau înaintea sa unii din cei ce erau din palatul împărătesc, îndată a poruncit să ia pe Mina sub strajă, temându-se să nu fie clevetit la împărat că a primit la vorbă deosebită pe vrăjmaşul împărăţiei. Deci a zis către cei ce stăteau înainte: "Mâine va cunoaşte acest tăinuitor ce fel de prieten sunt eu al vrăjmaşilor împărăţiei şi va pricepe dacă este un Dumnezeu sau mai mulţi".

A doua zi, fiind pregătit divanul pentru privelişte şi adunându-se mulţime de popor, a şezut judecătorul Ermoghen, stând împrejurul lui purtătorii de arme, şi a poruncit să aducă înaintea sa la judecată pe Sfântul Mina. Deci, a stat înaintea lui ostaşul lui Hristos cu faţa luminoasă şi cu suflet netemător, arzând cu râvnă după Dumnezeu.

Apoi i-a zis judecătorul: "Se cuvine, o! Mina, fiecare om a cinsti pe împăraţi şi pe zeii cei împărăteşti şi a fi mulţumitor pentru facerile lor de bine; iar tu nici pe împăraţi, nici pe zei nu-i cinsteşti, uitând facerile de bine ale acelora".

Sfântul a răspuns: ***"Până atunci, o, judecătorule, se cuvine a arăta mulţumire către făcătorii săi de bine, până când este de folos şi celui ce face bine şi celui ce i se face binele. Iar când amândurora li se aduce vătămare, atunci facerea de bine este vătămătoare, iar pe făcătorul de bine se cuvine a-l lepăda.***

A cinsti pe împăraţi este lucru sfânt, precum se cuvine stăpânirii şi începătoriei; iar când împăraţii nu cinstesc drept şi cu bună credinţă pe Dumnezeu, Care este întâia începătură, nici nu-I dau cinstea cuviincioasă, pe aceia nu este drept a-i cinsti. Mai ales pe zeii lor nu se cuvine a-i cinsti, de nu vom cerceta mai întâi, oare sunt aşa puternici precum este Dumnezeu? Oare sunt fără început, fără sfârşit şi fără de moarte? Iar dacă vreuna dintr-acestea nu le va împlini, apoi se cuvine a-i trece cu vederea. Căci cum pot a fi dumnezei, nefiind desăvârşiţi? Deci, cu fierbinte dorire şi cu inimă curată se cuvine a căuta pe Dumnezeu. Eu, după cum ştii şi tu, judecătorule, când eram în Atena, păzeam legile părinteşti, căci din tinereţe lăsând pe părinţi, cu multă dorinţă şi osârdie mă îndeletniceam cu citirea cărţilor şi nu cu puţină osteneală am străbătut toată învăţătura elinească, făcătoare de basme. Înştiinţându-mă că şi la creştini sunt oarecare cărţi, am dorit să le citesc şi citindu-le am dobândit atâta folos din ele, încât nu este cu putinţă a grăi.

Asemănând Scriptura creştinească cu învăţătura cea elinească, am aflat că mare deosebire erau între ele, ca şi cum s-ar lupta una împotriva alteia. Căci în cea creştinească am văzut putere şi dreptate, iar într-aceasta, rătăcire şi vicleşug. Apoi cele ce sunt în scripturile creştineşti arată puterea lui Hristos Dumnezeu, iar scripturile elineşti socotesc că Dumnezeu pe cel îmbrăcat cu neputinţe omeneşti, cu patimi şi cu pofte şi sunt pline de minciuni, de tulburare, de neînfrânare şi de neruşinare; povestind că zeii au făcut război între ei şi au fost biruiţi şi răniţi de oamenii cei muritori. Apoi sunt pline şi de alte răutăţi fără număr, de minciuni şi de basme. Cu un cuvânt zic: Sfârşitul scripturii creştineşti este mântuirea, prin cuno-ştinţa adevărului, iar a celei elineşti, este adevărata pierzare şi pogorâre către patimile cele necurate şi urâte, cum şi către rătăcire.

Însă, deşi sunt în acest chip scripturile creştineşti, n-am voit îndată a urma acelora, ci m-am gândit ca să încerc cu fapta puterea lui Hristos şi să mă învăţ adevărul. Deci, când am aflat pe unul care avea toate mădularele sale slăbănogite, am chemat peste dânsul numele lui Hristos şi îndată s-a însănătoşit cel bolnav. Iar eu, cunoscând pe Atotputernicul Dumnezeu, m-am lepădat de deşertăciunea elinească şi, luând Sfântul Botez, m-am încredinţat lui Hristos. Din acea vreme şi până acum vindec bolile cele mari şi patimi nevindecate, pe care numai singur Dumnezeu le-ar fi vindecat degrabă şi cu înlesnire, eu le

vindec, cu chemarea numelui lui Hristos. Despre cele grăite de mine martor este tot poporul, care stă împrejurul acestei privelişti şi nu poate zice cineva de cuvintele mele că sunt mincinoase şi deşarte; căci chiar acum este cu putinţă ca să se cerceteze cele ce grăiesc".

Acestea grăind sfântul despre Hristos Dumnezeu, poporul cel ce sta împrejur l-a ascultat cu luare-aminte de la al treilea ceas până la al şaptelea şi încă mai mult dorea să-l asculte.

Iar la sfârşit, tot poporul cel credincios a strigat către Ermoghen: "Nu te osteni mai mult, bunule judecător, că noi toţi suntem martorii facerilor de bine şi al minunilor săvârşite cu puterea lui Hristos. Şi nici un cuvânt nu grăieşte cu minciuna, nici nu este viclenie în gura lui, că de ai fi fost aici în acea vreme, ai fi cunoscut adevărul singur şi ai fi priceput că nu se cuvine a cinsti alt dumnezeu, decât numai pe Dumnezeul pe care el îl propovăduieşte.

Ermoghen, văzând îndrăzneala poporului şi pricepând că toţi, ascultând învăţătura lui Mina, se pleacă către Hristos, s-a temut a chinui pe sfânt. Deci, neputând răspunde ceva împotriva adevărului, s-a ruşinat; apoi a poruncit să ducă pe sfânt în temniţă, iar el sculându-se mâhnit, s-a dus la palatul său. După aceea poporul s-a risipit, lăudând pe Sfântul Mina.

Iar el, fiind închis în temniţă, cânta: Mântuitu-ne-ai pe noi, Doamne, de cei ce ne necăjesc şi pe cei ce ne urăsc i-ai ruşinat; deschis-ai în pilde gura noastră, spus-am vorbele cele din început.

Ermoghen de supărare nici n-a mâncat şi nici n-a dormit în acea noapte, tulburat fiind de gânduri, căci se temea şi de popor şi de împărat; de popor ca să nu ridice gâlceavă şi tulburare pentru Mina, iar de împărat, mai mult, ca să nu se mânie asupra lui, de nu va pierde pe Mina cu munci.

A doua zi, şezând în divan şi punând înainte uneltele cele de muncă, a poruncit să aducă pe sfânt legat şi a zis către dânsul: "Spune-mi cum ai îndrăznit a invita poporul, făcându-l să nu se supună împăratului, ci mai vârtos să hulească pe zei fără de ruşine şi cum ai făcut a asculta limba ta cea mincinoasă şi a primi credinţa creştină?"

Iar sfântul a zis: ***"Nu eu am îndemnat poporul să nu se supună poruncii împăratului, ci râvna lui Dumnezeu. Căci creştinii râvnesc după Domnul lor, cel cunoscut prin semne şi minuni. Eu am vorbit de rău înaintea lor pe zeii***

împăratului tău, căci fiecărui om, care are înţelegere dreaptă şi judecată sănătoasă, i se cuvine nu a iubi, ci a urî ceea ce va vedea şi va cunoaşte că este minciună. Iar adevărul se cuvine a-l iubi şi a-l cinsti, căci pentru oameni adevărul, de care nu este îndoială, este singur Hristos".

Judecătorul a zis: "Ţie ţi se pare a fi aşa, nebunule, cum că adevărul este Hristos; dar eu îndată îţi voi arăta că nu se cuvine a vă închina Celui răstignit şi că sunt mincinoase toate cele grăite de tine ieri. Când voi tăia sau voi arde unul câte unul mădularele trupului tău, atunci tu, care te închini lui Hristos, oare putea-vei să-ţi faci iarăşi întreg acel mădular tăiat sau ars? Şi dacă nu vei putea a te face întreg, apoi cum vei putea să dai altora tămăduiri?"

Iar sfântul a zis: ***"Doresc, judecătorule, ca tot felul de munci să pui asupra mea pentru Hristos şi nădăjduiesc că şi tu, lepădând această cinste vremelnică pe care o ai acum, vei fi unul dintre aceia peste care împărăteşte Hristosul meu".***

Iar judecătorul, umplându-se de mânie a poruncit să taie tălpile picioarelor lui şi să-i despoaie fluierele şi aşa să stea înainte, ca, fiind ţinut de durerea ranelor, să nu poată răspunde la întrebările despre zei.

Iar el, fiind numai cu oasele goale, cu carnea luată de pe dânsele, sta şi cânta: Picioarele mele au stătut întru îndreptare, întru adunări bine te voi cuvânta, Doamne. Deci, curgea şiroaie de sânge din picioarele lui, iar mucenicul în acea pătimire avea faţa luminată şi inima cu bărbăţie. Apoi cu limbă slobodă vorbea, prea mărind pe unul adevăratul Dumnezeu şi mustrând zeii.

Acest lucru auzindu-l chinuitorul, a poruncit să-i taie limba; şi când voiau să împlinească porunca, sfântul a zis către muncitor: ***"Nu numai limba, ci şi ochii de mi-i vei scoate, nici atunci nu mă vei birui, pentru că legea lui Hristos este făclie picioarelor mele şi nădăjduiesc că după tăierea limbii mele, tu singur vei grăi măririle Hristosului meu".***
Deci, fiindu-i tăiată limba şi sângele curgându-i din gură, sfântul nu şi-a schimbat credinţa sa, ci arătă cu ochii că este gata, cu toate mădularele trupului său, a pătimi pentru Hristos. Apoi a poruncit judecătorul să-i scoată şi ochii, iar sfântul îşi plecă capul arătând că dă mulţumire lui Dumnezeu, fiindcă l-a învrednicit să pătimească pentru El asemenea munci; La urmă iarăşi a fost aruncat în temniţă.

Judecătorul s-a dus, zicând: "Mâine dimineaţă voi da trupul lui spre mâncarea păsărilor".

Sfântul zăcea în temniţă slăbit de răni şi dureri; dar după ce a înnoptat, la al treilea ceas din noapte, a strălucit o lumină ca un fulger şi s-a arătat lui Domnul Hristos, Care, apropiindu-se de locul unde era mucenicul aruncat, mai întâi a umplut inima lui de bucurie şi de îndrăzneală. Apoi i-a tămăduit limba, i-a luminat ochii, i-a vindecat picioarele, l-a sculat ca din morţi, l-a înviat şi l-a făcut cu totul întreg şi sănătos. După aceea a zis către dânsul: ***"Ia aminte, Mina, Eu sunt Iisus Hristos, pentru care tu pătimeşti. Şi am venit ca să te cercetez, fiind de la început aproape de tine, privind la nevoinţa ta şi aşteptând să se cunoască de judecători şi de stăpânitori dragostea ta către Mine. Şi de vreme ce acum s-a cunoscut, voi fi de faţă împreună cu tine, sprijinindu-te. Iar pe Ermoghen cel ce vrăjmăşeşte asupra Mea şi nu iubeşte numele Meu, dimineaţă îl vei avea smerit şi rugându-se ţie; iar după puţin îţi va fi şi el tovarăş în nevoinţă, căci împreună cu tine va da mărturie pentru Mine, împreună cu tine va pătimi, împreună se va şi încununa. Pentru că nu este drept ca multele sale fapte bune să piară pentru neştiinţa lui".*** Mântuitorul, zicând acestea, a suflat asupra lui cu Duhul Său cel Sfânt şi l-a umplut de negrăită veselie.

Ermoghen, odihnindu-se pe pat, cugeta la neamul şi la patria Sfântului Mina, la înţelepciunea, bărbăţia şi dregătoria lui cea dintâi şi cum avea multă îndrăzneală la împărat şi cum multora a fost mijlocitor de bunătăţile împărăteşti. Cugetând toate acestea, se umilea pe sine, căci pe un om ca acela l-a pierdut cu muncile şi judeca ca de acele răni va muri şi plângea pentru dânsul, gândindu-se să îngroape trupul lui cu cinste.

Făcându-se ziua şi şezând iarăşi la locul de judecată, fiind de faţă tot poporul Alexandriei, Ermoghen a trimis pe ostaşii care stăteau înainte să aducă din temniţă la privelişte trupul mucenicului. Iar ei, ducându-se, au găsit temniţa, care era foarte întunecoasă, plină de lumina cerească şi doi bărbaţi, frumoşi, străluciţi, stând lângă sfânt, ca nişte ostaşi gata spre apărare şi spre izbândă. Iar pe Sfântul Mina, nu numai că l-au găsit viu şi cu tot trupul sănătos, ci, văzând luminat, grăind limpede şi cântând: De voi merge în mijlocul umbrei morţii, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine eşti, Doamne.

Ostaşii, spăimântându-se de ceea ce vedeau, tăceau ca muţii; apoi, cunoscând bine că nu este nălucire, ci cu fapta văd puterea lui Dumnezeu, au strigat, zicând: "Mare este Dumnezeul creştinilor". Apoi îndată au crezut în Hristos şi nu s-au mai întors către cel ce i-a trimis.

Iar judecătorul cu tot poporul aşteptând îndelung pe ostaşi, s-a supărat şi a trimis mai mulţi, poruncindu-le să aducă mai degrabă pe mucenicul cel mort, precum

credea el. Dar şi aceştia, văzând acele minuni, ca şi cei dintâi, au crezut în Hristos şi nu s-au mai întors.

Sfântul, înştiinţându-se de la ostaşi că tot poporul s-a adunat la privelişte şi că judecătorul şade la judecată, s-a dus singur la judecător şi la popor, împreună cu ostaşii care crezuseră în Hristos.

Apropiindu-se sfântul de privelişte, cântă: De s-ar rândui asupra mea tabără, nu se va înfricoşa inima mea. Întorcându-şi toţi ochii către dânsul, se mirau cu multă spaimă văzându-l viu şi sănătos, umblând, văzând şi vorbind, el care ieri fusese jumătate mort, orbit şi fără limbă.

Atunci au strigat toţi într-un glas: "Mare este puterea lui Hristos, Care biruieşte şi moartea; fericită eşti cetate a Alexandriei, care, prin omul acesta, ai cunoscut înşelăciunea diavolească şi ai priceput adevărul lui Hristos. Cu adevărat a lui Dumnezeu este stăpânirea şi puterea aceasta. Bucură-te ritore, nevoitorule al unui adevărat Dumnezeu şi Mântuitor, bucură-te!"

Judecătorul s-a înspăimântat foarte tare de acel lucru nou şi minunat şi, temându-se să nu se răscoale poporul asupra lui, voia să se ducă din privelişte. Dar poporul a strigat: "Nu te duce, cinstite judecător, nici pizmui cetatea pentru această bună norocire, pentru că astăzi are să cunoască pe unul adevărat Dumnezeu şi să meargă pe calea dreaptă către lumina adevărului".

Ameninţând poporul să tacă, judecătorul a poruncit sfântului să vină la dânsul şi să se apropie mai mult, căci i se părea că este înşelăciune ceea ce vedea, ca unul ce încă nu avea în sine cunoştinţa lui Hristos. Deci se uita la sfânt cu dinadinsul, îl pipăia cu mâinile, de este cu adevărat Mina şi dacă s-a tămăduit de rane. Văzând că lucrul este adevărat, s-a înspăimântat şi nu zicea nimic. Apoi, venindu-şi în sine cu greu, a zis: ***"Spune-mi, omule, ce sunt aceste lucruri străine şi neaşteptate, ce s-au făcut?" Oare Dumnezeul tău este puternic a face acestea, ori altul?"***

Sfântul a grăit iarăşi despre Dumnezeu cel fără de început, despre crearea omului şi despre călcarea de poruncă. După aceea, despre întruparea lui Hristos şi răscumpărarea neamului omenesc, despre Cruce şi despre pătimirea cea de bună voie. La sfârşit a adăugat şi acestea: ***"Dumnezeu, o! judecătorule, Care este bun şi milostiv şi Care S-a pogorât pe pământ pentru mântuirea omului, nu voieşte să piară nici un om şi să cadă din bunătăţile cele veşnice. Ci, precum maica se îngrijeşte de fiul său, rabdă multe, chiar de ar face fiul ceva fără rânduială, sau ar fi dosădit-o; căci fiind biruită de dragostea cea firească către dânsul, nu se***

mânie asupra lui, chiar de ar fi făcut ceva necuviincios. Pentru că ştie că din neştiinţă face şi cu răbdare aşteaptă vârsta şi mintea lui, nădăjduind a-l vedea bărbat desăvârşit, cinstit de popor şi slăvit.

Aşa şi Dumnezeu care ne-a creat, se îngrijeşte de noi şi, ca un părinte, rabdă răutăţile făcute de noi din neştiinţă, fiind biruit de multa sa îndurare, nevoind nimic mai mult de la noi, decât numai să moştenim slava Lui, crescând ca un bărbat desăvârşit, la măsura vârstei duhovniceşti. Văzându-vă pe voi Ziditorul, înghiţiţi de diavol şi cu întârziere veniţi la cunoştinţa adevărului, apoi Îl întărâtaţi cu idolii voştri şi-L mâniaţi şi nu vă temeţi de stăpânirea şi puterea Lui, fiindu-I milă de pierderea voastră şi, ca de nişte fii, îngrijindu-Se de voi, a venit prin mine acum şi a biruit rătăcirea voastră, cum şi râvna voastră cea fără înţelegere, precum mărtu-risesc toţi cei ce privesc la mine.

Deci, să cunoască fiecare din voi puterea lui Hristos Care este în mine. Că eu, fiind om care mă apropii de bătrâneţe şi, ieri, fiind lipsit nu de puţine părţi ale trupului, ci de toată puterea cea trupească prin munci şi ca pe un mort în temniţă aruncându-mă, iată, acum stau înaintea voastră întreg şi nevătămat, cu nimic împuţinat, ca şi cum a doua oară m-aş fi născut astăzi şi mai sănătos aş fi venit în lumea aceasta. Şi dacă voieşte cineva a afla, să ştie că Acesta este Dumnezeu cel adevărat, Care mi-a dat mie acum limbă, ochi, picioare şi sănătate desăvârşită. Apoi să creadă în El, căci dintru început a zidit lumea aceasta şi cele ce sunt într-însa şi a dăruit viaţă făpturii. Deci, înţelege, o, judecătorule, şi nu nesocoti pe Acela care se îngrijeşte de tine şi aşteaptă întoarcerea ta; căci ţi se cade a te apropia de Hristos, precum mi s-a vestit de El. Bucură-te că ai să vii către Împăratul cel bun şi veşnic şi ai să te apropii de El împreună cu mine, prin nevoinţă mucenicească".

Judecătorul, având suflet bun pentru primirea darului, pe de o parte prin cuvintele sfântului, iar pe de alta prin minunea ce se făcuse, a început a cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu, atingându-se dumnezeiasca lumină de ochii inimii lui. Aducându-şi aminte de vedenia pe care o văzuse când plutea cu corabia, a cunoscut că Dumnezeu voieşte să-l însoţească pe el, cu credincioasele sale slugi şi cu prietenii săi. Deci, se bucura, ca cel ce afla mare dobândă; dar se îndoia, pentru că atâta vreme vieţuind în rătăcire, zicea că nu poate fi vrednic de un dar ca acesta al lui Dumnezeu.

Acestea cugetând el în sine, dumnezeiescul dar care îl chema la cunoştinţă i-a descoperit mai luminat un semn al adevărului. Căci a văzut, cu oarecare din prietenii săi, doi bărbaţi cu arme stând lângă Sfântul Mina, strălucind ca nişte fulgere şi ţinând o cunună deasupra capului mucenicului. Pe aceştia văzându-i,

foarte mult s-a temut şi se întreba cu prietenii săi, care erau lângă dânsul, dacă văd şi ei ceea ce vede el; iar aceia i-au zis că şi ei văd acelaşi lucru.

Atunci Ermoghen, sculându-se îndată de pe scaunul său, cu mare glas a zis către popor, arătând cu mâna către sfânt: ***"Cu adevărat, acesta este slugă a adevăratului Dumnezeu şi mare este Dumnezeul pe care ne învaţă el a-L cinsti; căci prin minuni dă ajutor robilor Săi, îi apără şi le dă biruinţe. Iar eu am fost fără de minte până acum, dându-mă diavolilor şi îngrijindu-mă a vă aduce către dânşii şi pe voi, care voiţi a crede întru Hristos".***

Acestea zicând, a vrut să se arunce la picioarele Sfântului mucenic Mina, dar se temea a se apropia, văzând minunea cea îngerească. Apoi făcându-se nevăzuţi îngerii, a alergat Ermoghen către Sfântul Mina şi, cuprinzându-i sfintele lui picioare, le săruta, zicând: ***"Roagă-te pentru mine, adevăratule slujitor al lui Dumnezeu; mă rog ţie, pentru adevărul pe care îl mărturiseşti, roagă-te ca şi eu nevrednicul să mă învrednicesc a fi sluga Dumnezeului tău, de al Cărui dar de mă voi încredinţa, mă voi căi de rătăcirea şi nebunia mea cea dinainte".***

Iar sfântul a zis către dânsul: ***"Fii cu suflet bun, o! minunate eparh, şi nu te îndoi de bunătatea lui Dumnezeu, căci eu Îl ştiu pe El îndurat şi milostiv şi nădăjduiesc că şi pe tine, care vii către El, nu numai că nu te va lepăda, ci şi în cărţile vieţii va scrie numele tău, primind credinţa ta întru El, cea cu osârdie şi, precum mi-a descoperit mie despre tine, El voieşte ca şi tu, prin mucenicie, să prea măreşti numele Lui cel dumnezeiesc".***

Acestea zicând, sfântul a văzut că poporul a petrecut toată ziua nemâncat, pentru că toţi privind cele ce se făceau şi minunându-se, uitară de mâncare; încât nici unul nu voia a se duce de la priveliște, de când cu acea prea slăvită minune şi de când s-a făcut acea rugăciune dulce grăitoare a mărturisitorului lui Hristos. Aceasta pricepând sfântul a ieşit singur din priveliște şi a poruncit ca şi poporul să se risipească, făgăduind că a doua zi dimineaţă va veni iarăşi la priveliște şi va grăi multe din cele ce sunt pentru sfânta credinţă, apoi îi va povăţui şi pe ei ce se cuvine a face.

Iar Ermoghen nu s-a despărţit de Sfântul Mina, ci toată noaptea a petrecut cu dânsul, povăţuindu-se pe calea cea dreaptă a cunoştinţei lui Dumnezeu şi învăţându-se tainele credinţei în Hristos.

A doua zi atâta popor din Alexandria s-a adunat la priveliște, încât nu mai încăpea locul privelişti.

Iar Sfântul Mina împreună cu Ermoghen, ieşind la privelişte şi întâmpinându-i mulţimea de elini, strigau: "Noi toţi credem în Dumnezeul cel propoveduit de tine, Aceluia făgăduim a-I sluji şi ne lepădăm de toată rătăcirea noastră cea dinainte!".

Iar sfântul mulţumea lui Dumnezeu, Care întoarce către Sine pe cei împietriţi şi povăţuieşte pe cei rătăciţi la calea cea dreaptă. Apoi lăuda întoarcerea lor cea grabnică către Dumnezeu şi-i mângâia pe dânşii prin cuvinte înţelepţite de Dumnezeu, făcându-i să aibă nădejde tare în darul lui Dumnezeu, Căruia se vor învrednici prin Sfântul Botez.

Intrând ei şi stând în mijlocul privelişte, au zis către tot poporul: "Dumnezeu să vă sfinţească pe voi cu semnul Său - Sfânta Cruce - şi să vă facă lesnicioşi către tot lucrul cel bun".

Apoi a poruncit fiecăruia dintre dânşii să întrebe cele despre Dumnezeu şi să se înveţe cele ce se cade.

Iar judecătorul cu tot poporul a zis: "Nu este nici o îndoială în noi despre Dumnezeul tău, o! prea sfinte omule al lui Dumnezeu, căci toate aevea le-am cunoscut şi credem în toate cele grăite de tine. Numai aceasta cerem, ca să ne unim cu Dumnezeu prin Botez".

Iar un om din popor, văzând pe Ermoghen apropiindu-se către Hristos a zis: "Cu adevărat nu este făţărie la Dumnezeu, pentru că şi elinului i-a dăruit cunoştinţa şi darul Său, pentru mila Lui cea multă către cei săraci".
După acestea, adunându-se episcopii de prin locurile cele din jur şi din pustie, au venit în Alexandria, unii ca să-şi cerceteze oile cele cuvântătoare, iar alţii vrând ca să vadă nevoinţele mucenicilor. Şi erau episcopii treisprezece la număr; care, adunându-se şi apa fiind pregătită, au botezat pe Ermoghen, prin trei afundări, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Astfel a fost botezat judecătorul, înaintea poporului şi înălţa slava lui Hristos Dumnezeu.

Tot atunci s-a botezat şi o mulţime de popor şi s-a făcut bucurie mare în toată cetatea, veselindu-se credincioşii de Domnul Dumnezeul lor.

Ermoghen, după puţine zile a fost ales episcop al cetăţii Alexandria şi şi-a împărţit toată averea sa la săraci. Apoi s-a înarmat tare asupra diavolului, cu toată turma sa cea cuvântătoare, pentru că în puţină vreme a risipit capiştile cele păgâneşti, a sfărâmat idolii şi în locul lor a zidit biserici. Apoi, mulţime fără de

număr de elini aducând către Hristos, îi boteza şi tot felul de boli tămăduia prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos şi prin semnul Sfintei Cruci. Apoi şi duhurile cele viclene le izgonea din oameni şi învăţa tot poporul buna credinţă, îndemnând pe toţi curăţenie, smerenie, dragoste, blândeţe şi la celelalte fapte bune şi singur se dădea pe sine pildă turmei sale.

Acestea făcându-se astfel, un elin împietrit, cu numele Rustic, ce era de neam mare, a mers la împărat şi i-a spus toate cele ce s-au făcut în Alexandria; cum eparhul Ermoghen, ascultând învăţătura lui Mina, s-a făcut creştin şi cum tot poporul Alexandriei, urmând lui Mina şi lui Ermoghen, a primit aceeaşi credinţă ca şi ei.

Împăratul Maximin, auzind acestea, s-a umplut de mânie nu numai asupra lui Ermoghen şi a lui Mina, ci şi asupra cetăţii Alexandria şi fără zăbavă a mers în Alexandria, luând cu sine multă oaste înarmată, ca la zece mii şi intrând în cetate a prins îndată pe Mina şi pe Ermoghen şi pregătindu-se loc de privelişte şi poruncind să se adune toată cetatea acolo, a şezut la judecată.

Fiind duşi sfinţii la divan după porunca lui, goi şi văzându-i tiranul, a strigat: "O! zeilor, ce să fie aceasta, că aceia cărora li s-a dat de la noi cinstea cea mai înaltă, toate le-au trecut cu vederea de bunăvoia lor şi, alegându-şi viaţa cea lepădată şi proastă, s-au lepădat de voi?"

Apoi a zis către Ermoghen: "Spune-mi, nenorocitule, pentru ce ţi-am încredinţat stăpânirea a tot pământul şi a mării? Au, nu pentru aceea ca să fii credincios zeilor şi nouă? Au, nu ţi-am zis că pe Mina, cel căzut în rătăcire, să-l întorci către legea cea părintească? Dar tu nu numai că nu l-ai întors din rătăcire, ci încă credinţei lui te-ai făcut părtaş şi ţi-ai tuns capul, o! nebunule, ca unul din făcătorii de râs".
Astfel iuţindu-se împăratul cu mândrie şi suflând cu îngrozire asupra lor, Împăratul ceresc Cel prea bun cu milostivire a căutat din înălţime spre robii Săi, căci îndată li s-au arătat îngerii, umplându-i pe dânşii de îndrăzneală şi, întărindu-i spre nevoinţă, le-a poruncit a nu se teme de mânia împăratului, pentru că a lor va fi biruinţa.

Atunci Ermoghen a răspuns împăratului, zicând: "De vei voi o! împărate, a mă asculta cu răbdare pentru care pricină am lepădat de voie zeii - care se socotesc de tine că aduc norociri şi pentru ce am voit a fi socotit ca unul fără de minte, sărac şi batjocorit şi a mă numi al lui Hristos, apoi a fi gata pentru El, spre foc, spre sabie şi spre dinţii fiarelor şi a pofti pentru El moarte, mai mult decât viaţa - îţi voi spune, numai ia aminte".

Împăratul a zis: "De vei spune ceva adevărat, te voi asculta, numai păzeşte-te, ca nu în loc de adevăr să spui minciuni".

Iar Ermoghen a început a povesti într-acest chip: "Eu, o! împărate, câtă sârguinţă am avut a prigoni pe Hristos şi pe creştini, a cinsti pe zeii cei vechi şi a mă supune voii tale, ştii bine când m-ai trimis în cetatea aceasta, ca pe Mina, pe bărbatul cel înţelept, pe de o parte cu îmbunări, pe de o parte cu îngrozire, să-l întorc la credinţa cea părintească. Şi cu atâta putere ostăşească m-ai trimis, încât nici tu însuţi, n-ai venit aici cu mai multă. Martor îmi este tot poporul acestei cetăţi, cum am fost de aspru din început, momind, poruncind, înfricoşând şi îngrozind şi cu toate chipurile sîrguindu-mă a întoarce pe bărbatul acesta de la dreapta credinţă creştinească. Dar eu, fiind fără minte, n-am cunoscut ce fel de om am înainte, care fiind fără temere şi cu bărbăţie, avea limba slobodă la răspuns şi inima gata spre răbdarea muncilor şi chiar cele mai cumplite munci era gata a le răbda, mai bine decât a se lepăda de Hristos.

Apoi, când l-am văzut că nu voieşte a se închina zeilor, nici se teme de stăpânire, nici se înfricoşează de munci, nici ascultă sfatul şi că zeii se necinstesc de dânsul şi că tot poporul se învoieşte cu el, cugetând la aceeaşi credinţă, pentru care eu voiam a-l munci - mai întâi am poruncit să-i taie tălpile picioarelor, până la oase, apoi să-i taie limba şi să-i scoată ochii. Atunci el, slăbind de durerea ranelor şi abia răsuflând, am poruncit să-l arunce în temniţă. După aceasta mi s-a făcut milă de dânsul, ca să spun adevărul, ca de un concetăţean şi greu m-a durut inima, pentru că pierea un asemenea bărbat înţelept şi bine grăitor. Iar a doua zi am poruncit să-i scoată trupul din temniţă, socotindu-l a fi mort şi când l-am văzut viu şi venind către mine singur cu picioarele sănătoase, cu ochii văzând şi cu limba grăind, atunci mi s-a părut a fi nălucire şi mi-am închis ochii, nevrând a vedea nici asemănarea aceluia care este vrăjmaş zeilor.
Când m-am sculat de pe scaunul meu şi împreună cu alţii, am început a mă încredinţa de ceea ce vedeam, am pipăit cu mâinile pe cel ce se vedea şi am cunoscut că este însuşi Mina. Atunci îndată m-am biruit de adevăr, având ştiinţa de nemincinos martor. Iată, chiar Mâna stă înaintea ta, împărate, iată şi poporul care a văzut muncile lui, să-ţi spună ţie însuti precum voieşti, fiindcă minunea este înaintea ochilor tăi.

Dar spune-mi tu, - jură-te pe zeii tăi, o! împărate - dacă ar fi văzut cineva aşa ceva, precum am văzut eu pe Hristos, Care pe tot omul l-a înnoit şi l-a înviat şi care, cu o minune ca aceea, a adeverit puterea Sa, că acele lucruri nu sunt ale altuia, ci numai ale lui Dumnezeu. Acela este însuşi care a creat pe omul cel dintâi şi care făgăduieşte celor ce cred într-însul Împărăţie veşnică în ceruri.

Deci, dacă ar fi văzut cineva acestea şi le-ar fi cunoscut, oare ar fi trecut cu vederea pe un Dumnezeu ca acesta şi oare n-ar fi voit a se face prietenul Lui? Oare, s-ar fi lepădat de un dar şi putere ca aceia a lui Dumnezeu, care poate a lumina orbii, a îndrepta şchiopii, a muta munţii, a învia morţii şi, cu un cuvânt să zic, toată materia cea zidită a o mişca numai cu singur cuvântul şi încă a avea făgăduinţa veseliei şi a împărăţiei celei veşnice? Cine ar fi lăsat pe un Dumnezeu ca acesta şi ar fi închis ochii împotriva acestei fericiri? Apoi, cine ar fi ales a cinsti pe zeii voştri? Cum l-ai fi socotit tu pe unul ca acela? Au nu cu adevărat fără de minte şi fără de socoteală, care nu vrea a cunoaşte ce este bun şi de folos?

Pentru aceasta eu, o, împărate, lepădându-mă de rătăcirea şi de basmele voastre, de urâţii zei şi de toate bunătăţile cele deşarte şi vremelnice, m-am apropiat de Unul Dumnezeu şi am voit a fi socotit de voi ca unul fără de minte, precum însuţi ai zis, ca un nenorocit, mai bine decât a mă socoti între voi înţelept şi ales. Iată dar ale noastre, sunt precum ai auzit. Iar ale lui Hristos, de voieşti, fără de zăbavă încearcă cu lucrul, află mai degrab asupra noastră o muncă grea şi de nu poţi tu află, apoi eu, care nu puţină vreme am fost judecător şi muncitor şi sunt foarte iscusit în lucrul acela, singur voi afla o muncă asupra mea şi pe celelalte le voi aduce ţie aminte. Dă-ne spre mâncarea fiarelor, aruncă-ne de sus în prăpastie, aruncă-ne în mare, îngroapă-ne de vii în pământ, taie-ne cu sabia, arde-ne în foc, sau fiecărui mădular al trupului nostru adu-i durerea ce i se cuvine; pentru că tot aşa şi eu, când eram orbit cu păgânătatea, am făcut luminătorului meu, celui ce m-a scos la lumina adevărului, adică Sfântului Mina".

Astfel, grăind Sfântul Ermoghen fără temere către împărat, se miră poporul de îndrăzneala şi limba lui slobodă şi mărturisea că înaintea tuturor se făcuse acele minuni cu Sfântul Mina.

Iar împăratul, neputând răspunde nici un cuvânt împotriva celor grăite de Ermoghen, şi gândind că, de se va da la mai multă vorbă cu dânsul, se va umple de mare ruşine şi i se vor defăima zeii, a poruncit îndată să i se taie mâinile de la coate şi picioarele de la genunchi şi să le arunce în foc înaintea ochilor lui, ca să-şi vadă membrele lui arzând.

Iar mucenicul, ridicându-şi capul puţin şi văzându-şi mâinile şi picioarele în foc, a zis: ***"Cât sunt eu de fericit, pentru că mâinile mele, pe care altă dată le ridicam către zeii cei străini şi picioarele cu care am umblat în rătăcire, acum le primeşte Dumnezeu ca pe o jertfă bine plăcută".***

Apoi cu o suliţă i-a spart pântecele şi i-a vărsat toate măruntaiele, iar restul trupului, care încă răsufla, după porunca împăratului, l-au aruncat ostaşii în râu.

Iar pe Sfântul Mina, temându-se împăratul a-l întreba despre credinţă, ca nu cumva cu îndrăzneala cuvintelor şi cu minunile să-l ruşineze pe el şi să întoarcă de la zei rămăşiţa poporului celui de o credinţă cu el - a poruncit, ca fără întrebare, să-l ducă într-o temniţă întunecoasă şi acolo să-l spânzure legat de mâini şi să-i lege de picioare o piatră foarte mare, ca astfel, de greutatea cea mare, întinzându-se încheieturile lui, spânzurat îndelung să moară cu moarte silnică.

Sfântul Mina, răbdând acea muncă, avea în gura sa cuvântul psalmistului şi grăia către Dumnezeu: Vezi smerenia şi osteneala mea, precum şi ceea ce grăieşte apostolul: Nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, pe lângă slava aceea ce are să se arate.

Apoi, rupându-i-se încheieturile de la locul lor şi tot trupul lui fiind întins ca o strună şi durerile grele înmulţindu-se, a tăcut.

Iar Dumnezeu care săvârşeşte puterea Sa cea minunată întru sfinţii Săi, nu numai că n-a lăsat pe răbdătorii de chinuri într-acele munci, ci a făcut negrăită minune cu dânşii. ***Căci prin dumnezeiasca Lui purtare de grijă, când Sfântul Ermoghen a fost aruncat în râu, încă puţin răsuflând, îndată arătându-se îngerii, l-au luat din apă, l-au scos la mal şi i-au tămăduit mâinile şi picioarele cele tăiate; apoi l-au făcut cu totul viu, sănătos şi întreg, încât era ca un nou născut. Sosind noaptea, l-au adus pe el la Sfântul Mina, care era spânzurat în temniţă şi era abia viu. Apoi, dezlegându-l şi pe Sfântul Mina din legături şi vindecându-l, îngerii îi mângâiau pe amândoi, cu răsplătirea ce avea să fie lor în ceruri, pentru că acum li s-au gătit cununile şi începătorul de nevoinţe îi aşteaptă, până când îşi vor săvârşi bine alegerea nevoinţei lor.*** Deci îngerii au petrecut împreună cu dânşii până dimineaţă, întărindu-i spre pătimirea ce le stătea înainte.

Făcându-se ziua, foarte de dimineaţă a poruncit împăratul să se deschidă priveliştea şi să se adune tot poporul. Apoi venind şi el s-a aşezat pe scaunul de judecată şi ştiind că toată cetatea crede în Hristos, două lucruri cugeta în sine, zicându-şi: Nu este bine a lăsa pe cetăţeni fără pedeapsă, nici iarăşi nu este de folos a-i munci pe toţi şi a-i pierde. Deci s-a prefăcut că nu ştie nimic despre credinţa lor cea în Hristos şi a început a vorbi către popor: "Ştiu că voi toţi cinstiţi pe marii noştri zei, cu jertfe şi cu închinăciuni, şi către împăraţi arătaţi cu frică datornică supunere întru toate. Dar de vreme ce de la început n-aţi stat împotriva acelor oameni răi, care au îndrăznit a împânzi învăţătura Celui răstignit şi nu i-aţi ucis cu pietre, mai

înainte de venirea noastră la voi, pentru aceea nu puţină mânie aţi ridicat asupra voastră din partea zeilor. Iar eu, dorind ca nici unul din voi să nu cadă în oarecare nevoie, prin voia zeilor, nu vă voi lăsa fără oarecare pedepsire, făcând izbândă pentru mânia zeilor. Deci poruncesc să se ia cinstea cea dintâi de la cetatea voastră, ca să nu fie nimeni din voi cu dregătorie, nici să se ridice cineva la stăpâniri înalte. Să ştiţi şi aceasta, cum că Răstignitul pe nimeni nu izbăveşte din răutăţi, decât numai că aduce în toate nevoile şi la moartea cea rea pe cei ce cred într-însul. Iar cum că sunt adevărate cele grăite de mine, să fie întru mărturie cei doi vrăjitori de ieri, Mina şi Ermoghen, care mai înainte de munci făgăduiau a învia morţii, dar fiind pierduţi de mine, cu grele munci după vrednicia lor, nici lor singuri n-au putut să-şi ajute. Deci unde este acum puterea acelui înşelător Hristos?"

Astfel, bârfind împăratul şi numele lui Hristos hulind, cu greu se învoia la aceasta tot poporul, care cârtea în sine, cugetând un lucru nou împotriva împăratului. Apoi, zicându-i prin dregători să tacă, iar împăratul vrând iarăşi a vorbi, îndată s-au arătat Sfinţii mucenici Mina şi Ermoghen, venind către împărat; atunci toţi întorcându-şi ochii spre dânşii cu multă mirare, ca şi cu un glas şi o gură au strigat: "Mare cu adevărat este Dumnezeul creştinilor".

Iar împăratul a rămas în mare nedumerire şi spaimă.

Iar unul din cei ce sta acolo în popor, cu numele Evgraf, iscusit în înţelepciunea elinească, care era oarecând unul din scriitorii vremii, când era Sfântul Mina judecător în cetate - văzând pe Sfinţii mucenici vii şi sănătoşi s-a umplut de râvnă dumnezeiască şi însemnându-se cu semnul Crucii, a ieşit cu îndrăzneală în mijlocul priveliştii şi a zis împăratului: "Şi eu, împărate, sunt creştin şi lepăd poruncile tale, iată, înaintea ta sunt, necruţând trupul meu pentru Hristos şi să nu nădăjduieşti că mă vei birui cu îngrozirile sau cu îmbunările şi nu numai pe mine, dar nici pe un creştin din noi nu vei putea birui, pentru că nouă a trăi împreună cu voi ne este moarte, iar a muri pentru Hristos, cu adevărat ne este viaţă. Ai intrat ca un leu în cetatea noastră, vrând a înghiţi turma lui Hristos şi prin închinarea de idoli a pierde sfânta credinţă, dar noi nu băgăm seama iuţimea ta, gata fiind spre moarte, pentru buna credinţă şi râdem de tine ca de o vulpe bătrână".

Acestea auzindu-le împăratul, s-a aprins de mânie şi sculându-se iute de pe scaun s-a pornit asupra lui; apoi, smulgând sabia de la unul din cei ce stăteau în faţa lui, cu mâna sa a tăiat pe Sfântul Evgraf şi, în marea lui mânie, l-a făcut bucăţi. Iar sfântul fiind tăiat, ocăra cât putea necredinţa tiranului şi mulţumea lui Dumnezeu că, mai înainte decât alţii, merge către El şi că nu numai printr-o rană primeşte

sfârşitul său, ci prin multe râne, care vor mijloci lui multe cununi. Astfel şi-a dat sufletul său cel mucenicesc în mâinile lui Dumnezeu, fiind tăiat în mijlocul priveliştii.

Împăratul, iarăşi şezând pe scaunul său, s-a întors către Sfinţii Mina şi Ermoghen şi a zis: "Mă jur cu puterea zeilor mei că niciodată n-am văzut astfel de vrăjitori ca aceştia şi nu este de mirare că-i asculta pe dânşii poporul cel simplu; pentru că, înşelând cu meşteşugul vrăjitoriei, pe cei neînvăţaţi îi depărtează de la zei şi-i sfătuiesc să moară pentru Cel răstignit. Dar eu îndată vă voi arăta vouă, o! ticăloşilor, ce sunteţi voi, adevărată înnoire a trupului, ori nălucire şi întunecare a ochilor?"

Iar sfinţii au răspuns: "De vreme ce mintea ta este nebună şi sufletul tău urât, cum şi inima împietrită, de aceea şi lucrul cel adevărat ţi se pare ţie a fi nălucire. Căci nu eşti tu orb cu adevărat, când nu crezi lucrului celui mai luminat decât soarele? Dacă te îndoieşti, apoi cearcă singur cu sârguinţă, dacă noi suntem cu adevărat. Şi dacă cu îngrozire te iuţeşti, apoi iarăşi cu munci şi cu rane încearcă-ne şi cunoaşte că suntem trup, iar nu nălucire. Ori voieşti cu făgăduinţele bunătăţilor cele vremelnice a ne uni pe noi cu tine? Apoi să ştii că de ne-ai fi dat nouă chiar împărăţia ta, care este la voi lucrul cel prea înalt, nici atunci nu ne-ai fi înşelat pe noi. Deci dă asupra noastră răspunsul tău cel desăvârşit, ştiind că nu sporeşti nimic".

Iar împăratul văzându-i pe ei că nu sunt năluciri, ci trupuri adevărate - pentru că mulţi îi pipăiau cu mâinile şi vedeau trupuri întregi şi vindecate de rane - a poruncit să le taie capetele cu sabia.

Iar el sculându-se s-a dus în palatul său, ruşinându-se că n-a putut în nici un fel să biruiască pe ostaşii lui Hristos.

Deci, sfinţii fiind duşi la locul cel de tăiere, tot poporul mergea după dânşii, iar ei ridicându-şi ochii, s-au rugat mult către Dumnezeu ca să dea sfintelor biserici şi la toată creştinătatea pace şi linişte şi ca nimeni din cei ce vor cere ajutor de la dânşii să nu se întoarcă în deşert. Îmbrăţişându-se unul pe altul şi dându-şi pace, şi-au întins cinstiţii lor grumaji sub sabie spre a fi tăiaţi de ostaşi.

Apoi, Sfântul Mina, fiind încă viu, a rugat pe împărat ca trupul său să fie dus în Vizantia, care lucru chiar când îşi da sfârşitul l-a poruncit şi credincioşilor ce stăteau înaintea lui.

Împăratul Maximin a poruncit însă să facă un sicriu de fier, să pună într-însul trupurile sfinţilor mucenici şi să le arunce în mare, pentru ca să nu fie cinstite de creştini. Iar el, pricepând gâlceava poporului şi cârtirea cea mare şi temându-se să nu se ridice tulburare asupra lui, a ieşit degrabă din cetate şi s-a întors în Vizantia. Iar sicriul de fier cu moaştele sfinţilor nu s-a cufundat în mare; ci cu puterea lui Dumnezeu, plutind pe deasupra apei, a întrecut pe împărat plutind spre Vizantia, zburând ca o pasăre cu aripi.

Atunci, noaptea s-a arătat vedenie dumnezeiască episcopului Constantinopolului, poruncindu-i ca fără zăbavă să meargă la ţărmul mării şi să ia cu cinste sicriul cu moaştele sfinţilor.

Episcopul, în aceeaşi noapte, chemând clerul său şi pe oarecare din cetăţenii cei credincioşi, bărbaţi cinstiţi, au ieşit la mare şi au văzut toţi lumina, pogorându-se ca un stâlp din cer şi care era deasupra unei bărci; iar doi bărbaţi prea străluciţi, venind în acea barcă, către ţărm, unde era episcopul şi clerul. Apropiindu-se de ţărm, au văzut că nu barca, ci un sicriu pluteşte, fiind tras pe apă de doi îngeri purtători de lumină. Apoi, punând sicriul pe ţărm, s-au făcut nevăzuţi. Iar episcopul şi cei împreună cu dânsul, primind racla cu bucurie şi cunoscând că este de fier, foarte mult s-au mirat, cum greutatea fierului nu s-a scufundat în adâncul mării, ci ca un lemn uşor a plutit pe apă. Şi sărutând cinstitele trupuri ale Sfinţilor mucenici, le-au pus într-un loc ascuns, până la o vreme.

Pe împăratul Maximin, când mergea pe cale, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că s-a lipsit de ochii cei trupeşti, cel ce era orb demult de cei sufleteşti şi, precum a spus el prietenilor săi de casă, a fost bătut cu mâini nevăzute şi după puţine zile a murit ticălosul.

Atunci episcopul cu mare cinste a îngropat moaştele Sfinţilor mucenici lângă zidul cetăţii, ca să fie acestea strajă şi păzitori celor ce înoată pe mare, iar celor ce pătimesc în boli, să le fie doctori, întru slava marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Mina, Ermoghen şi Evgraf)